Mluvící les

Gabriela Kopcová

Les mluví, když šumí, říká se. Ale pro mě les mluví mnoha způsoby. Není divu, když se podíváte na fotografii místa, kde jsem odmalička vyrůstala.

Les je pro mě prodloužená střecha domova a celý svět zároveň. Jeho vůni mám v sobě od prvního nadechnutí. Nespočetně dnů a nocí jsem mu naslouchala, jak šumí. A jednoho dne ke mně začal promlouvat i svými obrazy. Nejprve moji pozornost upoutal lesů pán, který vytvářel milostné vzkazy pro svou lesní paní.

Postupem času stále více žasnu. Les se mi zaměňuje ve výstavní obrazárnu. Kolikrát mi připadá, že se neprocházím mezi stromy, ale v pařížském muzeu Louvre.

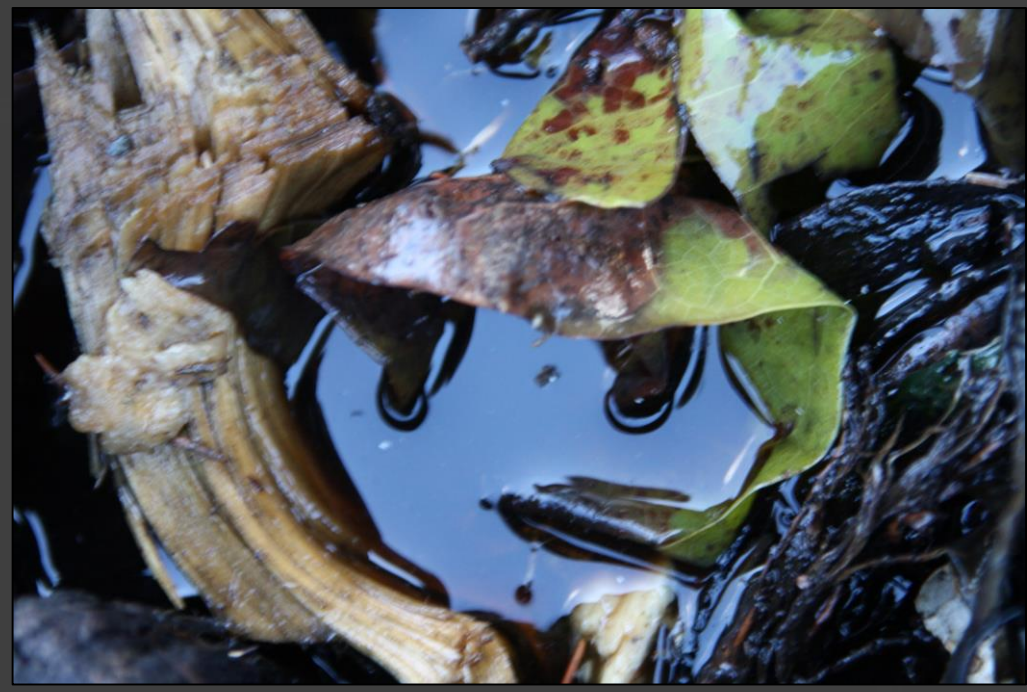

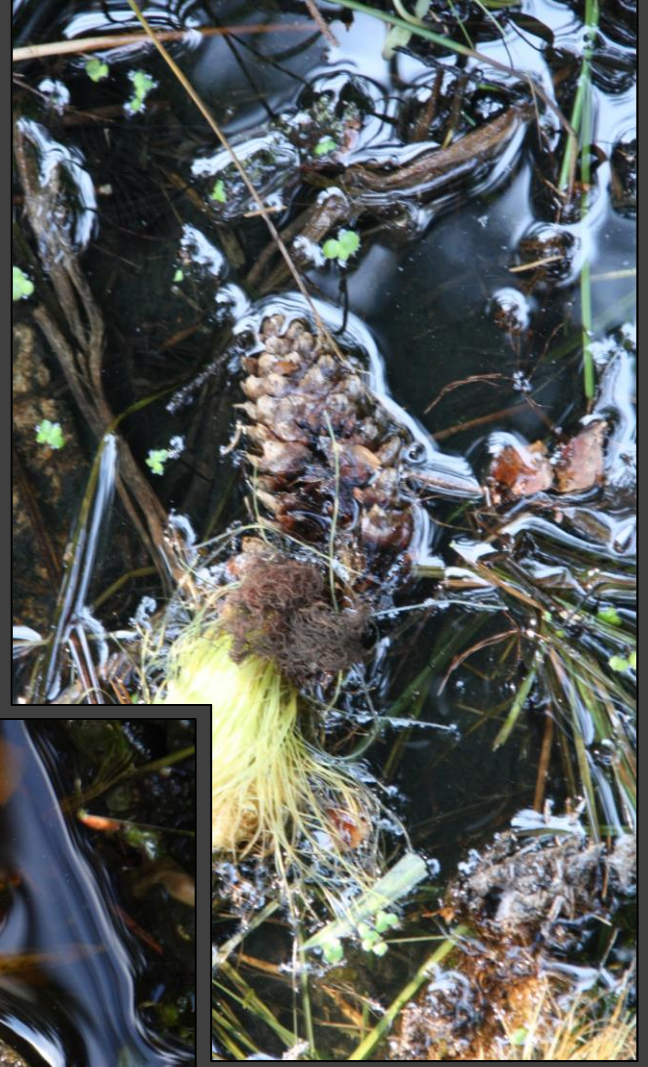

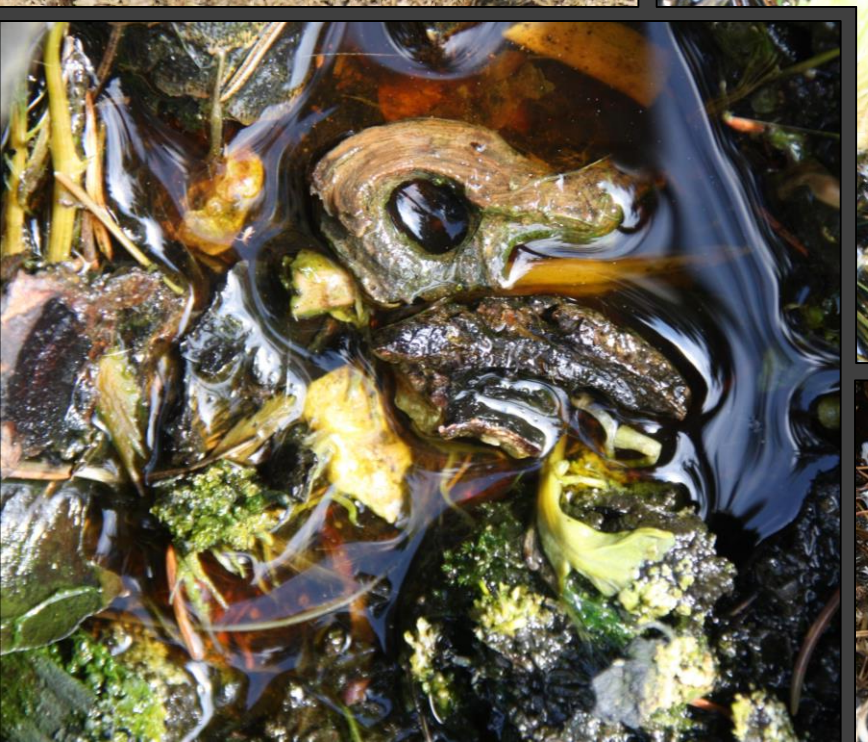

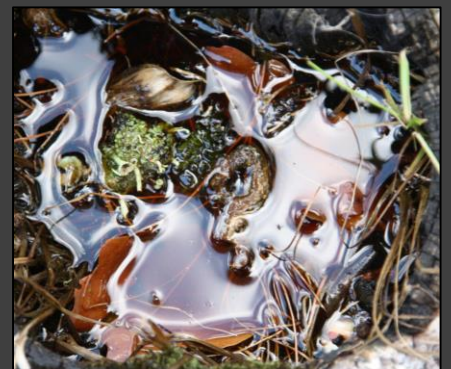

Ve svém celoživotním fotografickém albu mám zvěčněnou převáženě lesní domovinu. A právě v ní poznávám celý svět. Pokud budu chtít, exotická zvířata, nebeské ptactvo, známí i neznámí tvorové ke mně přicházejí jako na zavolanou.

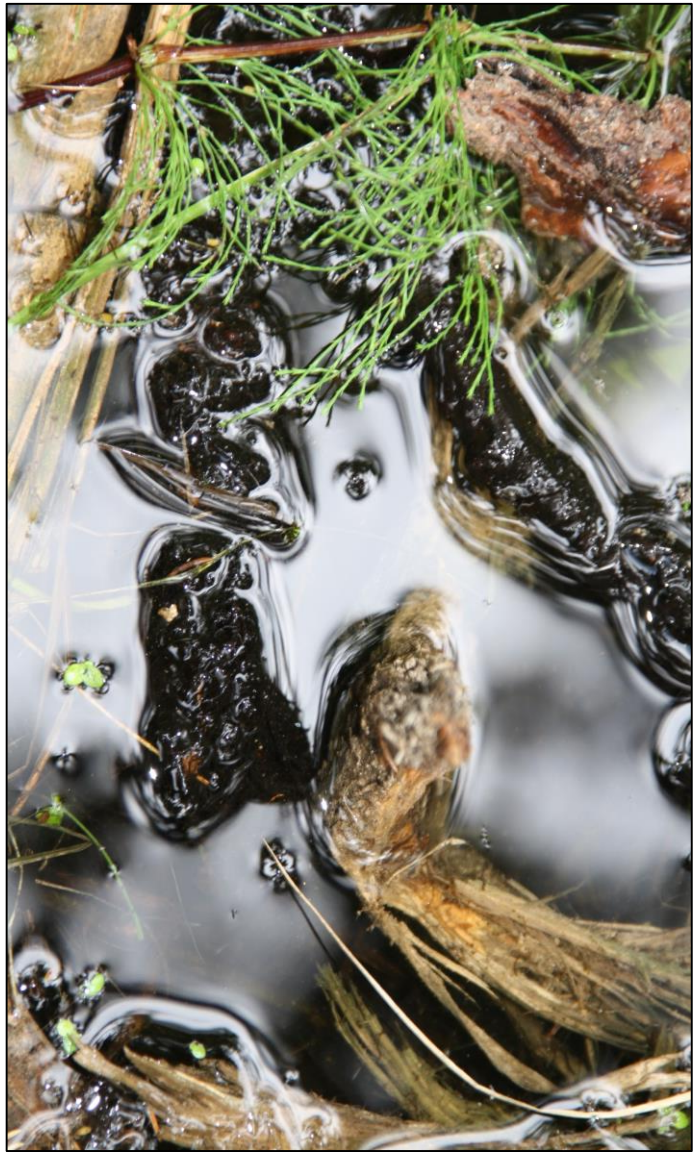

Čarovná zákoutí lesních víl tady rozkvétají zvláštními květy se svými ještě podivnějšími světy.

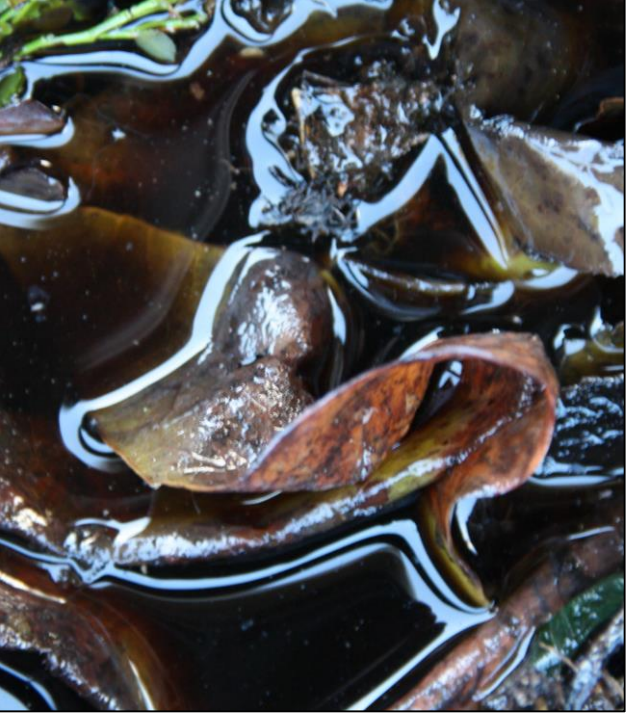

V moři lesů se učím potápět.
Až ze samého dna vylovím jiný čas, jiné světlo či jiný pohled.
A stejně jako z hloubi moře i tady se musím pomalu vynořovat nazpátek.

Bájní skřítci, víly, neskutečně skuteční tvorové na mě vykukují za každým stromem. „Kdo bude první, kdo z vás se chce dostat do mých pohádek?“ kývám na ně a to se ví, že se předbíhají ostošest.

Je toho hodně mezi nebem a zemí. Musím tedy přiznat, že občas dostávám pozvání na setkání třetího druhu. A řeknu vám, jdou mi docela k duhu.

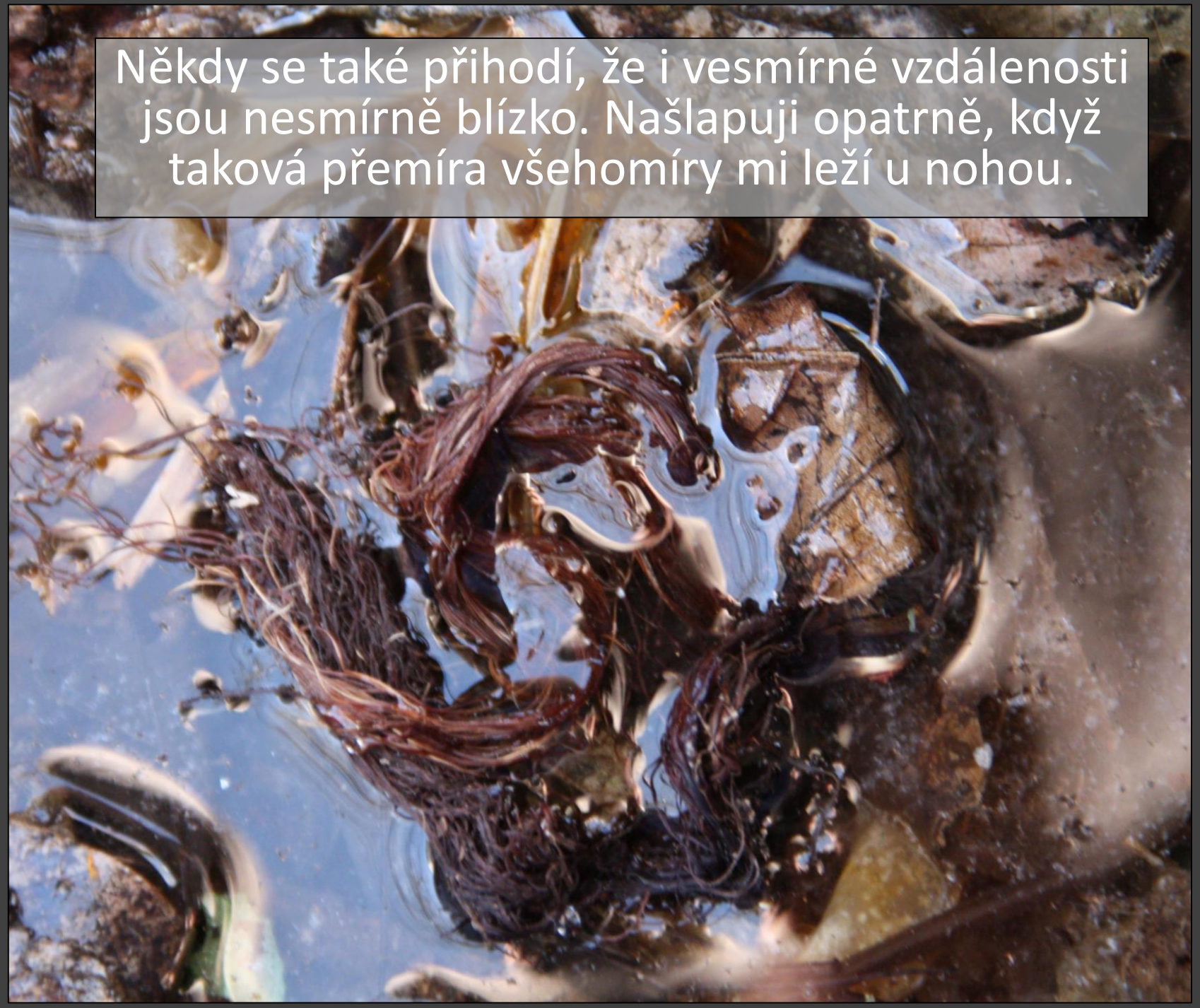

Někdy se také přihodí, že i vesmírné vzdálenosti jsou nesmírně blízko. Našlapuji opatrně, když taková přemíra všehomíry mi leží u nohou.

Nedávno jsem však dostala výtku. „Víš ty vůbec, jak dlouho už fotografuješ les, ale nikde nevidím vysoké majestátné stromy?“ Les bez stromů, to opravdu nejde. Dala jsem si tu práci a našla jsem nejvyšší zelené smrky. Ale co to, jsou jako by černým suknem potažené a utápí se v mlžném pláči. Nejde již nic přehlížet, ani zamlčovat. Jehličnany pod náporem sucha a přemnoženého kůrovce ve velkém množství usychají.

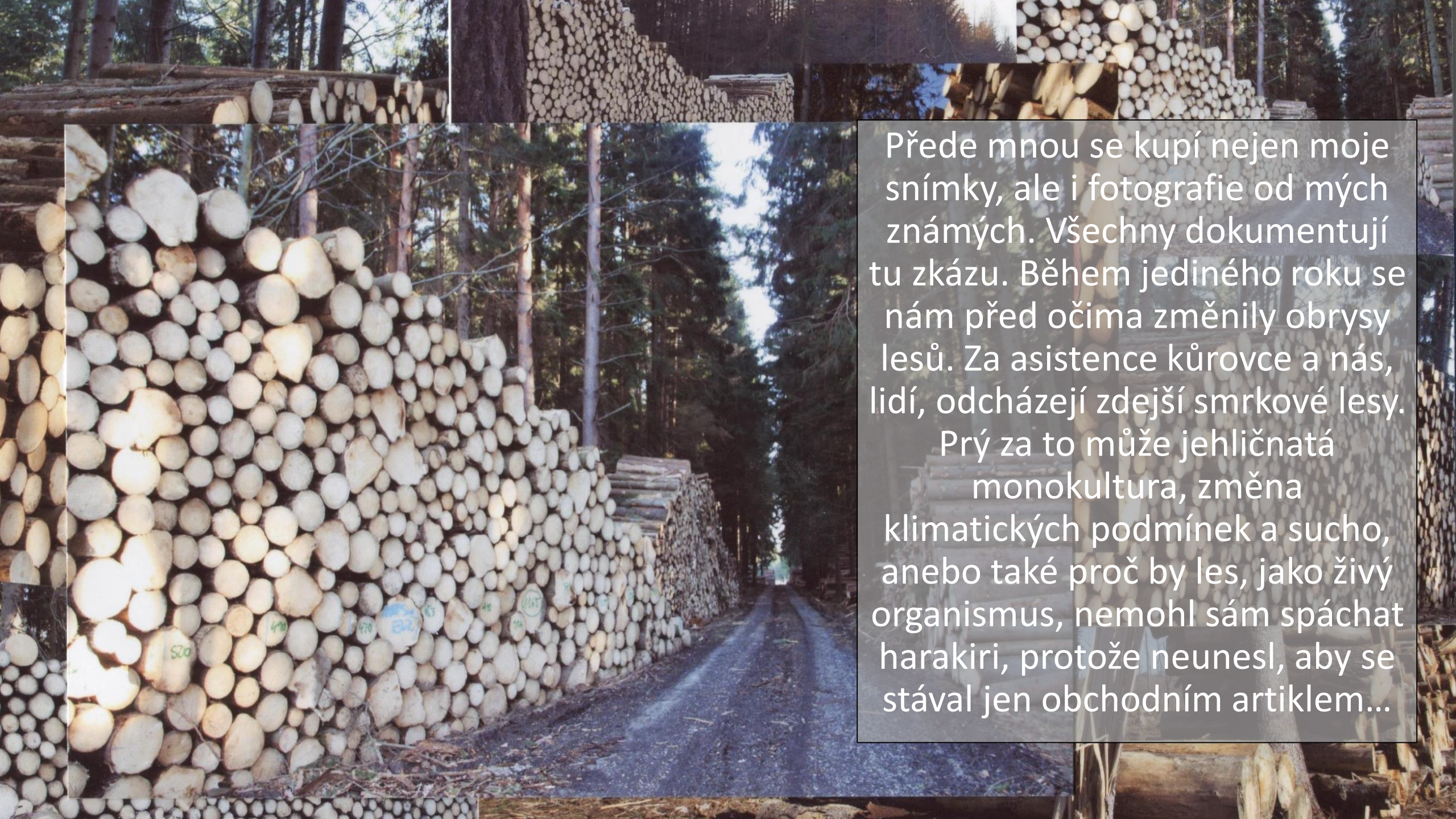

Přede mnou se kupí nejen moje snímky, ale i fotografie od mých známých. Všechny dokumentují tu zkázu. Během jediného roku se nám před očima změnily obrysy lesů. Za asistence kůrovce a nás, lidí, odcházejí zdejší smrkové lesy. Prý za to může jehličnatá monokultura, změna klimatických podmínek a sucho, anebo také proč by les, jako živý organismus, nemohl sám spáchat harakiri, protože neunesl, aby se stával jen obchodním artiklem…

Utěšuji se, že les se za čas obnoví i sám. Bude to sice jiný les, ale příroda je mocná. Věřím tomu, jen mě znepokojují poslední snímky, které jsem na spáleništi pozůstatků větví a kůr po vykácených stromech udělala. Z popela místo lesů pán si to na mě hledí zdejší bazilišek pustin a holin. A jakou to má u sebe společnici, raději neříkat.

Děkuji za pozornost

Gabriela Kopcová